

Говорячи про удосконалення управлінських зв'язків виконавчих органів місцевих рад з іншими органами публічної влади, слід акцентувати увагу на необхідності поліпшення регламентації таких зв'язків та необхідність розширення практики розробок регламентів взаємодії виконавчих органів місцевих рад з іншими органами для поліпшення організаційної складової стосунків між відповідними органами.

Список використаної літератури:

1. Концепция административной реформы в Украине : утверждена указом Президента Украины от 22.07.1998 г. № 810/98. [Электронный ресурс] — Режим доступа: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/810/98>
2. Дерез В.А. Управленческие отношения в системе органов исполнительной власти и их правовое регулирование : дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Дерез В.А. — К., 2006. — 190 с.
3. Державне управління: філософські, світоглядні та методологічні проблеми : монографія / за ред. В.М. Князева. — К. : Вид-во НАДУ ; Міленіум, 2003. — 320 с.
4. Державне управління : словник-довідник / [уклад.: В. Д. Бакуменко (кер. творчого кол.), Д.О. Безносенко, І.М. Варзар, В.М. Князев та ін. ; за заг. ред. В.М. Князева, В.Д. Бакуменка]. — К.: Вид-во УАДУ, 2002. — 228 с.
5. Державне управління в Україні: наукові, правові, кадрові та організаційні засади : навч. посіб. / за заг. ред. Н.Р. Нижник, В.М. Олуйка — Львів : Вид-во Нац. ун-ту «Львівська політехніка», 2002. — 352 с.
6. Завальна Ж.В. Щодо питання договірного регулювання відносин державного управління / Ж.В. Завальна // Часопис Київського ун-ту права. — 2009. — № 2. — С. 43–47.
7. Крусян А.Р. Взаимодействие местных органов исполнительной власти и органов местного самоуправления в Украине : учеб. пособ. / А.Р. Крусян. — О. : Юрид. літ-ра, 2001. — 162 с.

Голоядова Тетяна Олексіївна

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри адміністративного та фінансового права,
кандидат юридичних наук, доцент

ПРІОРИТЕТНІ ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕДУРИ ПРИТЯГНЕННЯ ОСОБИ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Процедура притягнення особи до адміністративної відповідальності як ніколи потребує сьогодні свого вдосконалення. Порядок притягнення до адміністративної відповідальності

досліджувалися в працях Ю.П. Битяка, Є.С. Герасименко, Р.А. Калюжного, С.В. Ківалова, А.Т. Комзюка, О.І. Міколенко, С.А. Шепетька та інших, незважаючи на це залишилось ряд невіршених і дискусійних питань. Таке вдосконалення повинно відбуватись за декількома напрямками.

По-перше, необхідно остаточно визначитись з переліком органів адміністративної юрисдикції та їх посадових осіб, які вправі розглядати справи про адміністративні правопорушення. Система органів адміністративної юрисдикції постійно розширювалася за кількісним складом, що значно не підвищувало рівень її ефективність. Ті ж якісні зміни, що відбувалися в системі органів адміністративної юрисдикції (поступове розширення повноважень судів та зменшення значення органів місцевого самоврядування у вирішенні справ про адміністративні правопорушення), вплинули лише на обґрунтованість винесених постанов по справі. Але при цьому збільшилась кількість постанов про закриття справи у зв'язку з тим, що в непрофесійно оформлених матеріалах справи (протокол про адміністративне правопорушення, письмові пояснення потерпілого, тощо) були відсутні докази вини правопорушника. У таких випадках суди посилаючись на пункт 1 ст. 247 КУпАП (відсутність події і складу адміністративного правопорушення) виносять постанову про закриття справи, адже інших механізмів законодавство про адміністративну відповідальність не передбачає. Наприклад, одним із таких дієвих механізмів був би інститут відправлення матеріалів справи на додаткове розслідування у зв'язку з недостатньою доказовою базою для прийняття остаточного рішення.

Щодо питання оптимізації системи органів адміністративної юрисдикції – існує три ймовірних шляхи його вирішення, а саме:

1) залишити систему органів адміністративної юрисдикції, яка сьогодні представлена в главі 17 КУпАП та модернізувати її, вносячи до системи одні органи державної влади та місцевого самоврядування і виключаючи інші. В. С. Бердник звертає увагу на низький кваліфікаційний рівень членів адміністративної комісії, тому що більшість із них не в змозі дати правову оцінку діям, які описуються в матеріалах справи, здійснити остаточну кваліфікацію діяння і винести обґрунтоване рішення. У зв'язку з цим В. С. Бердник пропонує розробити і прийняти Закон України, який би передбачав особливості утворення та організації діяльності адміністративних комісій, і в якому обов'язково б містилися вимоги щодо: а) мінімальної і максимальної кількості членів адміністративної комісії; б) перелік категорій осіб, які повинні входити до складу комісії; в) стосовно того, хто може входити до складу комісії, а кому це заборонено та вимоги до кандидатур на посади [3, с. 101-102]. Разом з тим, останнім часом держава посилює вимоги як до юридичної освіти, так і до

юридичних професій. В цьому контексті неможливе подальше існування системи органів адміністративної юрисдикції, в якій особи, що не мають юридичної освіти, дають правову оцінку діям, які описуються в матеріалах адміністративної справи, здійснюють остаточну кваліфікацію діяння і виносять постанову про накладення адміністративного стягнення;

2) передати всі справи про адміністративні правопорушення, за незначним виключенням, на розгляд судам. Таку пропозицію зробили свого часу автори Проекту Кодексу України про адміністративні проступки від 26.05.2004 р. [4]. Вони пропонували всі справи про адміністративні правопорушення передати місцевими судами, крім справ, які можуть розглядатися особами, уповноваженими складати протоколи. Але такі справи повинні були відповідати декільком умовам: а) за вчинене правопорушення санкція статті повинна передбачати адміністративне стягнення у вигляді попередження або штрафу, розмір якого не перевищує трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; б) особа не заперечує факту вчинення проступку та накладеного адміністративного стягнення. Цей підхід теж має суттєвий недолік — завантаженість судів кримінальними, адміністративними (мова йде про адміністративні публічні спори) і цивільними справами. Якщо судам передати справи про адміністративні правопорушення в повному обсязі, то судова система може дати суттєвий збій.

3) створення спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з розгляду справ про адміністративні правопорушення. Цей підхід спрямований на зменшення кількості органів адміністративної юрисдикції в системі органів публічної адміністрації, і, в той же час, не перевантажує суди справами про адміністративні правопорушення. До того ж можна буде підвищити рівень професіоналізму осіб, які будуть входити до складу цього органу, та створити підрозділи за певними напрямками, щоб зберігалася спеціалізація, яка притаманна сучасній системі органів адміністративної юрисдикції.

По-друге, є суттєва необхідність вдосконалення процедурної форми провадження у справах про адміністративні правопорушення. При цьому в КУпАП повинні бути чітко прописані підстави та умови використання тої чи іншої процедурної форми, учасники виникаючих при цьому правовідносин, їх права і обов'язки, наслідки недотримання вимог законодавства, тощо. Штучне ускладнення провадження у справах про адміністративні правопорушення призведе до зниження ефективності інституту адміністративної відповідальності в державі. Головні ознаки адміністративної відповідальності, — оперативність і економічність, — повинні зберегтись, але без шкоди для повноти і об'єктивності з'ясування обставин кожної справи. Наприклад, О. І. Миколенко, розглядаючи стан адміністративно-деліктного

законодавства щодо спрощених проваджень, зазначає, що з розвитком технологій щодо відео фіксації фактів вчинення адміністративних проступків, особливо в сфері безпеки дорожнього руху, виникне необхідність у закріпленні в КУАП спрощених проваджень щодо притягнення осіб до адміністративної відповідальності. Але необхідно чітко визначитись з умовами та підставами застосування спрощених проваджень в процесуальному порядку притягнення осіб до адміністративної відповідальності. Адже вирішення цього питання тісно пов'язане з захистом прав і свобод людини та громадянина в межах провадження в справах про адміністративні правопорушення [6, с. 12-13].

Отже адміністративно-деліктне законодавство сьогодні не відповідає в повній мірі потребам суспільства та не вирішує тих завдань, які ставить перед собою в ст. 1 КУАП. Вдосконалювати необхідно майже всі матеріальні і процедурні норми адміністративно-деліктного законодавства. Необхідно прийняти Закон України про особливості утворення та організації діяльності адміністративних комісій. Найбільшої ж уваги потребують сьогодні два питання, вирішення яких є стратегічно важливим для успішного розвитку інституту адміністративної відповідальності в Україні, а саме: оптимізація системи органів адміністративної юрисдикції та вдосконалення процедурної форми провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Список використаної літератури:

1. Кодекс Адміністративного Судочинства України від 06.07.2005р в ред. від 14.06.2018р № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>
2. Кодекс України про Адміністративні Правопорушення від 07.12.1984р в ред. від 23.07.2018р № 8073-X // Відомості Верховної Ради України. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>
3. Бердник В. С. Юрисдикційна діяльність адміністративних комісій (матеріальний та процесуальний аспекти) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / В. С. Бердник ; Запорізький національний університет. – Запоріжжя, 2012. – 248 с.
4. Проект Кодексу України про адміністративні проступки від 26.05.2004 № 5558 [Електронний ресурс]. – Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?id=&pf3516=5558&skl=5
5. Ківалов С. В. Курс адміністративного процесуального права України. Загальна частина / С. В. Ківалов, І. О. Картузова, А. О. Осадчий. – Одеса : Фенікс. – 2014. – 342 с.
6. Миколенко О. І. Спрощені провадження в справах про адміністративні правопорушення в контексті захисту прав і свобод людини та громадянина / О. І. Миколенко // Проблеми забезпечення прав людини у світлі Загальної декларації прав людини : Матеріали

Х Всеукраїнської наукової конференції молодих учених, присвяченої Дню прийняття Декларації прав людини (8 грудня, 2017 р., Одеса). — Одеса : ОДУВС, 2017. — С. 12-13.

7. Миколенко О.І. Поняття та місце науки адміністративного процедурно-процесуального права в системі юридичної науки / О.І. Миколенко // Південноукраїнський правничий часопис. — 2008. — № 4. — С. 163-166.

Негара Родіон Віталійович

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри адміністративного і фінансового права

КОНКУРСНА КОМІСІЯ ЯК ВІДПОВІДАЧ У СПРАВАХ ЩОДО ОСКАРЖЕННЯ КОНКУРСУ У ДЕРЖАВНІЙ СЛУЖБІ

Відповідно до ч. 5 ст. 28 Закону України «Про державну службу» (далі — Закон-2015) учасник конкурсу, який не пройшов конкурсний відбір, має право оскаржити рішення конкурсної комісії, у тому числі до суду [1]. Процесуальні питання реалізації учасником конкурсу цього права регламентується Кодексом адміністративного судочинства України (далі — КАС України) [2]. Відповідно до цього п. 2 ч. 1 ст. 19 КАС України передбачена окрема категорія справ у публічно-правових спорах, зокрема спори з приводу прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби.

Практика склалася таким чином, що, як правило, відповідачем у таких справах учасниками конкурсу визначаються *саме державні органи* (в розумінні ч. 2 ст. 1 Закону-2015), якими безпосередньо такий конкурс проводився.

В новій редакції КАС України виокремлено ще одну категорію справ, яка стосується також і оскарження конкурсу у державній службі — спори щодо оскарження рішень ... конкурсних комісій ..., рішення яких є обов'язковими для органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інших осіб (п. 9 ч. 1 ст. 19) [2]. Спершу, вважаємо, слід зупинитись на дослідження підстав та мети запровадження цієї новели.

Безперечно, як і для будь-якої іншої, так і для цієї новели характерні твердження і «за», і «проти». Вбачається, що однією з підстав «проти» вищезазначеного є передбачена КАС України, як чинної, так і попередньої редакції, можливість звернення до суду з адміністративним позовом до будь-якого суб'єкта, уповноваженого здійснювати публічно-владні управлінські функції, у тому числі і до відповідної конкурсної комісії, що впливає, у тому